

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2147/2020
22.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Режа, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Данијела Бојичић, адвокат из ..., ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2059/19 од 03.12.2019. године, у седници већа одржаној 22.10.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеног против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2059/19 од 03.12.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 2059/19 од 03.12.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Панчеву П 1340/2018 од 04.06.2019. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе од 04.06.2019. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиљи, на име стеченог без основа, исплати износ од 218.029,19 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе 16.10.2018. године до коначне исплате, као и износ од 50.771,38 динара са законском затезном каматом почев од 24.05.2019. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 87.837,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова парничног поступка за период од дана пресуђења до дана извршности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 2059/19 од 03.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог у побијаном делу става првог, другог и трећег изреке пресуде, па је потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П 1340/2018 од 04.06.2019. године. Ставом другим изреке, одлучено је да се туженом не досуђују трошкови жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено, преко пуномоћника, изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, због постојања потребе разматрања правног питања од општег интереса и правног питања у интересу равноправности грађана, као и ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/1187/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2. наведеног члана).

У конкретном случају, правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев и тужени је обавезан да тужилци, по правном основу стеченог без основа, на име коришћења сувласничког пословног простора стеченог у току трајања брачне заједнице, исплати одређене новчане износе са законском затезном каматом. У току бракоразводне парнице странке су закључиле судско поравнање 18.04.2016. године, којим је утврђено право својине странака по основу заједничког стицања предметне непокретности са по $\frac{1}{2}$ удела и на истом се тужилца уписала у катастру непокретности као сувласник. С обзиром на то да се ради о пословном простору површине 17 м², који је од момента стицања све време у државини туженог, који у њему обавља предузетничку делатност и на тај начин искључиво користи локал, а да је тужилца након развода брака тражила од туженог плаћање закупнине у висини свог сувласничког удела, тужени је обавезан на исплату наведених новчаних износа утврђених вештачењем према тржишној цени закупнине предметног пословног простора, за период од закључења поравнања до вештачења, са законском затезном каматом од подношења тужбе односно преиначења тужбе, све применом одредаба чланова 210, 219. и 277. Закона о облигационим односима.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да побијана одлука не одступа од правног схватања и праксе заузете у другим одлукама Врховног касационог суда. Наиме, у ситуацији када је тужилца након развода и деобе брачне тековине тражила од туженог плаћање закупнине у висини свог сувласничког удела на локалу који искључиво користи тужени и на тај начин манифестовала вољу да остварује своја својинска овлашћења убирањем прихода, досуђење новчане накаде по правилима стицања без основа односно употребом туђе ствари, није у супротности са правним ставом и судском праксом судова у истим или сличним чињеничноправним ситуацијама, јер тужилца није имала пасиван однос према

коришћењу предметног простора имајући у виду да се ради о пословном простору који служи искључиво туженом за обављање предузетничке делатности од које остварује приходе.

Из наведених разлога, нису испуњени услови предвиђени чланом 404. став 1 ЗПП, да се дозволи одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смилу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 16.10.2018. године а као вредност предмета спора означен је износ од 218.029,19 динара, с тим што је тужиља поднеском од 04.06.2019. године преиначила тужбу повећањем постојећег захтева за износ од још 50.771,38 динара, те је вредност предмета спора побијаног дела износ од укупно 268.801,28 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази законом прописани цензус за изјављивање ревизије од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења преиначене тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија туженог није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке решења.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић